

The subject area concept was considered from the content view. Investigated that the subject area associated with new areas of economic activity, particular innovation activities. Innovative activity is defined as a subject area. Describes the particular structure of the subject area that forms a coherent holistic system.

Keywords: subject area, innovative activity, object, subject, subdomains, property.

УДК 630*6 *Доц. П.Б. Хоєцький, канд. с.-г. наук – НЛТУ України, м. Львів*

ФАХОВА ПІДГОТОВКА ПРАЦІВНИКІВ МИСЛИВСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Проведено аналіз фахової підготовки спеціалістів мисливського господарства у Західному регіоні України. Станом на 2010 р. районними мисливствознавцями працювали 95 осіб, з них: 69 – з вищою освітою, 26 – із середньою. Понад 50 % осіб навчалися в НЛТУ України. За період 1992-2009 рр. в НЛТУ України підготовлено понад 160 фахівців мисливського господарства.

Ключові слова: мисливське господарство, освіта, мисливствознавець.

У країнах Європи підготовка фахівців мисливського господарства визначалася особливостями соціальних, економічних та природно-кліматичних умов. Навчання проводилося з урахуванням історії, традицій, способів та методів полювання. У багатьох західноєвропейських країнах фахівців вищої кваліфікації навчали на лісових факультетах, вважаючи мисливських тварин побічною продукцією лісів [10]. Першим навчальним закладом у Західному регіоні України, який готував спеціалістів для мисливського господарства, була Львівська крайова школа лісового господарства. На відкритих зборах Галицького мисливського товариства 14 жовтня 1882 р. розглянуто питання про допомогу Крайовій школі лісового господарства щодо організації мисливського музею. Доповідач Генріх Стшелецький, делегат лісової школи, звернувся до товариства про надання допомоги в організації мисливського музею в лісовій школі та про забезпечення музею різними експонатами (капкани, зброя та ін.) Організація мисливського музею сприяла б вивченню мисливствознавства, яке у лісовій школі не викладалося, навчання тривало лише два роки, і часу на викладання дисципліни не вистачало, оскільки потрібно було вивчити багато лісівничих предметів [22]. На уроках зоології учнів ознайомлювали з мисливським законодавством, термінами полювання на дичину, біотехнічними заходами та ін. Учні, які закінчували школу, вміли поводитися із зброєю. Але школа своєї зброї не мала і для проведення занять починала її, зокрема у графа Дідушицького. Крім зоології, у навчання було введено дисципліну "Мисливство" тільки на початку XX ст. [23].

У 30-х роках XX ст. у селі Лукавець Стрийського повіту функціонувала приватна мисливська школа. Вона готувала професійних працівників для мисливськогосподарської роботи. Навчання тривало 1 та 2 роки, проводилося польською мовою. Учні вивчали математику, ботаніку та інші науки, із спеціальних предметів: зоологію, етологію мисливських звірів та птахів, мисливську термінологію. Вони навчалися визначати різні види дичини, набували практичних навиків з вольєрного розведення птахів та ін. Після складання кінцевого екзамену перед спеціальною комісією учні, зараховані на однорічне навчання, отримували кваліфікацію помічника ловчого, підловчого, а на

дворічне – ловчого. Помічник ловчого, тобто особи які навчались рік, після п'ятирічної практики мали право скласти екзамен на ловчого без додаткового навчання. Вступати у школу мали право особи віком від 17 до 25 років, після закінчення 7 років школи, або 4 класів гімназії. Місячна плата за навчання становила 100 злотих [21].

У другій половині XX ст. з огляду на організацію мисливських господарств, розвиток дичинорозведення, збільшення обсягів добування і експорт дичини за кордон зросла потреба у кваліфікованих кадрах [14]. Тому замість короткотермінового навчання підготовку мисливствознавців почали проводити на спеціальних відділеннях і факультетах мисливськогосподарського профілю вищих навчальних закладів. Термін мисливськогосподарської освіти збільшився до 4-5 років, навчальний план спеціальності відповідав тодішнім вимогам. У Радянському Союзі до 1954 р. підготовку мисливствознавців проводив єдиний навчальний заклад – Московський інститут хутровини (мисливськогосподарський факультет). Після його ліквідації, підготовка спеціалістів (біолог-мисливствознавець) у незначній кількості проводили лише Іркутський та Московський (заочне відділення) сільськогосподарські інститути, а також декілька технікумів (Москва, Иркутськ, Якутськ) [11]. До 1961 р. в Іркутському сільськогосподарському інституті відбулося 6 випусків мисливствознавців у кількості 325 осіб. Більшість з них працювала у Сибірі та на Далекому Сході. На заочному мисливськогосподарському факультеті відбулося п'ять випусків в кількості 46 осіб [7, 19, 20]. З початку 1961 р. збільшили набір студентів на денне і заочне відділення до 150 осіб. За таких темпів для задоволення потреб мисливського господарства у спеціалістах потрібно було не менше ніж 40 років. Для прикладу, у США у 60-х роках (XX ст.) фахівців з мисливського господарства готували у 17 навчальних закладах [12, 19]. У 50-х роках минулого століття кафедра мисливствознавства Іркутського СГІ, намагаючись визначити необхідну кількість спеціалістів-мисливствознавців, розіслала зацікавленим організаціям запити. Одержали суперечливі відповіді. Так, для роботи у мисливському господарстві Новосибірської області і Якутської АРСР потрібно було відповідно 5 і 12 спеціалістів, а Вінницькій області – понад 60. Загалом потреба в Україні у спеціалістах мисливського господарства оцінювалася у 1360 осіб. Посади у мисливському господарстві займали працівники без фахової підготовки [9].

Аналіз закріплення мисливствознавців – випускників Іркутського СГІ в різних організаціях виявив значний їх відсів. У перші два роки, зазвичай, залишали роботу в галузі 15-18 % молодих спеціалістів, а після 6-7 років на мисливськогосподарській роботі залишалися не більше ніж 30-35 % від усього випуску. Причиною було неправильне використання мисливствознавців і невідповідність оплати праці. Молодий спеціаліст зіштовхувався насамперед з нерозумінням його завдань і з недооцінкою його значення в організації та веденні мисливського господарства. Обов'язки мисливствознавця часто були не визначені. У багатьох випадках мисливствознавці були змушені займатися господарською діяльністю, що не відповідала фаховій підготовці. У номенклатурі спеціальностей і посад вищої та середньої кваліфікації працівників мисливськогосподарської спеціалізації не було [9, 19].

Україна у 50-х роках ХХ ст. не мала вищих і середніх навчальних закладів, які готували б кваліфікованих спеціалістів-мисливствознавців, а навчальні заклади Росії готували спеціалістів із спрямуванням на промислове мисливське господарство до Сибіру, Далекого Сходу [1, 4]. В Україні лісогосподарські підприємства, крім експлуатації та відтворення лісу, відповідали за стан мисливської фауни в межах своєї території. Тому у 60-х роках у лісгоспах було затверджено 150 посад мисливствознавців. На посади рекомендували призначати осіб з вищою або середньою спеціальною мисливсько-господарською освітою. За відсутності спеціалізованих кадрів часто на посаду мисливствознавців призначали лісівників з вищою або середньою освітою, які володіли питаннями полювання. Однак були випадки призначення на посаду мисливствознавців осіб, які не мали спеціальної лісівничої освіти і практичних навиків у веденні мисливського господарства. Деякі директори лісгоспзгів намагалися використовувати нових співробітників не за призначенням, на інших посадах (інженер лісових культур, секретар парторганізації та ін.), не пов'язаних з мисливським господарством. Мисливствознавці виконували обов'язки начальника відділу кадрів (Ковельський лісгоспзг), або були задіяні до інших робіт у лісі, зокрема до посадки лісових культур та ін. (Любомльський лісгоспзг) [4, 16]. Досвід роботи засвідчив, що в господарствах, посади в яких займали мисливствознавці-біологи з вищою освітою, лісівники, які добре знали полювання, мисливці-спортсмени – організація мисливського господарства, охорона і відтворення дичини були значно кращими, ніж у господарствах, де на посадах мисливствознавців перебували особи без спеціальної освіти, практичних навиків ведення мисливського господарства.

У листопаді 1971 р. Карпатська лабораторія мисливствознавства і фотелівництва з метою покращення ведення мисливського господарства провела семінар "Досвід ведення мисливського господарства в лісокомбінатах" (1971 р.). Учасники семінару, працівники мисливських господарств та лісокомбінатів, рекомендували заборонити директорам лісокомбінатів залучати мисливствознавців до виконання робіт, не пов'язаних з мисливсько-господарською діяльністю, забезпечити виділення штатних одиниць інженерів-мисливствознавців у комбінатах "Прикарпатліс", "Чернівецьліс". Пропонували запровадити здачу лісничими мисливських мінімумів, а об'їзникам – пройти короткочасні егерські курси при лісгоспах. Підготовку спеціалістів лісового господарства проводити у вишах і технікумах із спеціалізацією мисливської справи, ввести у навчальний план курс "Мисливствознавство", щоб кожний спеціаліст (директор лісгоспу, лісничий) володів відповідними знаннями [18]. Ліси є найкращими мисливськими угіддями. Тому зверталася увага на потребу комплексного ведення лісового та мисливського господарств [16, 17]. Зазначалося, що практичне вирішення цього питання можливе за умови підвищення рівня підготовки спеціаліста-лісівника, який зможе, поряд з лісовим, одночасно вести і мисливське господарство. В Україні на факультетах лісового господарства вищих навчальних закладів було передбачено лише курс біології лісових звірів та птахів, це визнавалося недостатнім для підготовки такого спеціаліста [3]. З метою підвищення професійного рівня егеря в Димерівському приписному господарстві (60 км від Києва) засновано

республіканські курси єгерів, а в 1963 р. було створено Шацький лісовий технікум, який проводив підготовку спеціалістів-мисливствознавців [2].

В Україні станом на 2010 р. функції державних районних мисливствознавців виконували 410 посадових осіб, з них за сумісництвом працювало 99 осіб, що становить 24 % від загальної кількості. У 2007 р. за сумісництвом працювало 34 % мисливствознавців. Вищу освіту мають 221 районний мисливствознавець, або 54 %, середню спеціальну – 163 (40 %), середню – 26 (6 %). Працівники із середньою освітою працюють переважно у південному регіоні. Забезпеченість транспортом для виконання посадових функцій – 82 одиниці. Найбільший відсоток забезпечення транспортом у Донецькій, Житомирській, Луганській, Полтавській та Харківській областях. За 2009 р. державні районні мисливствознавці склали 3247 протоколів на порушників правил полювання (31,4 % від складених протоколів у 2009 р.). За перший квартал 2010 р. вони склали 524 протоколи (28,2 %).

У Західному регіоні України станом на 2010 р. районними мисливствознавцями працювало 95 осіб, з них: 69 – з вищою освітою, 26 – із середньою спеціальною (рис. 1).

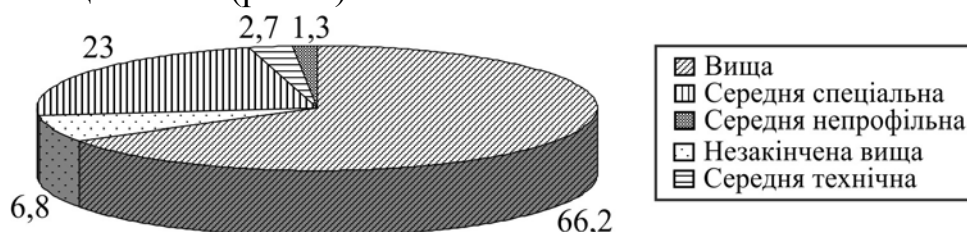

Рис. 1. Освіта мисливствознавців Західного регіону України, %

Працівників із середньою освітою немає. Мисливствознавці забезпечували охорону мисливських угідь у 109 адміністративних районах. У 2007 р. у трьох областях не всі адміністративні райони були забезпечені мисливствознавцями, у 2010 р. чисельність мисливствознавців була меншою від кількості адміністративних районів у 4 областях: Волинській, Івано-Франківській, Тернопільській та Чернівецькій. У 2010 р. зменшилась кількість мисливствознавців, які працювали за сумісництвом: від 41 особи у 2007 р. до 12. Мисливствознавці здобували вищу освіту у 14 вищих навчальних закладів України і зарубіжних країн (Білорусь, Росія). Понад 50 % осіб навчалися у НЛТУ України. Більшість навчалися на спеціальності "Лісове та садово-паркове господарство", деякі – "Машини і механізація лісової і деревообробної промисловості", "Технологія деревообробки", "Лісоінженерна справа" і лише одна особа закінчила спеціалізацію "Мисливствознавство". Освіту "Біолог-мисливствознавець" здобували також у Запорізькому національному університеті (одна особа). За кордоном освіти біолога-мисливствознавця здобули 6 осіб (Росія: Всесоюзний сільськогосподарський інститут заочного навчання, Ленінградська лісотехнічна академія – 2 особи; Білорусь – Мінський технологічний інститут).

В Україні з 1992 р. у Національному лісотехнічному університеті проводять підготовку фахівців за спеціалізацією "Мисливське господарство". За 17-річний період у НЛТУ України підготовлено понад 160 фахівців мисливського господарства (рис. 2).

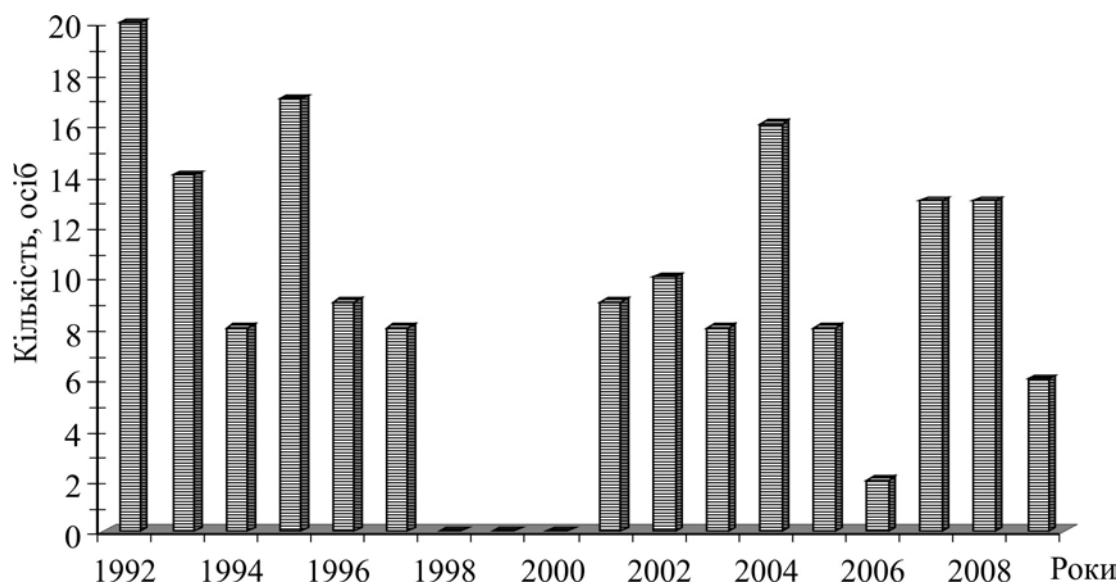

Рис. 2. Випуск фахівців мисливського господарства у НЛТУ України, осіб

Підготовку фахівців за напрямом "Лісове і садово-паркове господарство" спеціальності "Мисливське господарство" проводить з 2003 р. Кримський державний агротехнологічний університет, а з 2004 р. – Харківська державна зооветеринарна академія [10]. Запорізький державний університет проводить підготовку фахівців за спеціальністю "Біолог-мисливствознавець".

Однак мисливські господарства України відчувають істотну нестачу фахівців мисливського господарства. Тільки 65 % мисливствознавців Західного регіону є випускниками факультетів мисливствознавства та лісогосподарських факультетів вищих навчальних закладів України та СНД [10]. Серед егерської охорони нараховується істотна чисельність працівників старшого віку. Понад 3,3 % мисливствознавців у регіоні досягли пенсійного віку, а майже 31 % – передпенсійного. Так, серед егерів Івано-Франківського ОУЛМГ пенсійного віку досягло 10,6 %, а передпенсійного – 25,8 % (рис. 3). Тому сучасна потреба у спеціалістах середньо-спеціального рівня мисливських господарств області становить 10 осіб, а протягом 2010-2015 рр. зросте до 30 осіб. Загалом, для Західного регіону України сучасна потреба в егерях становить приблизно 120 осіб.

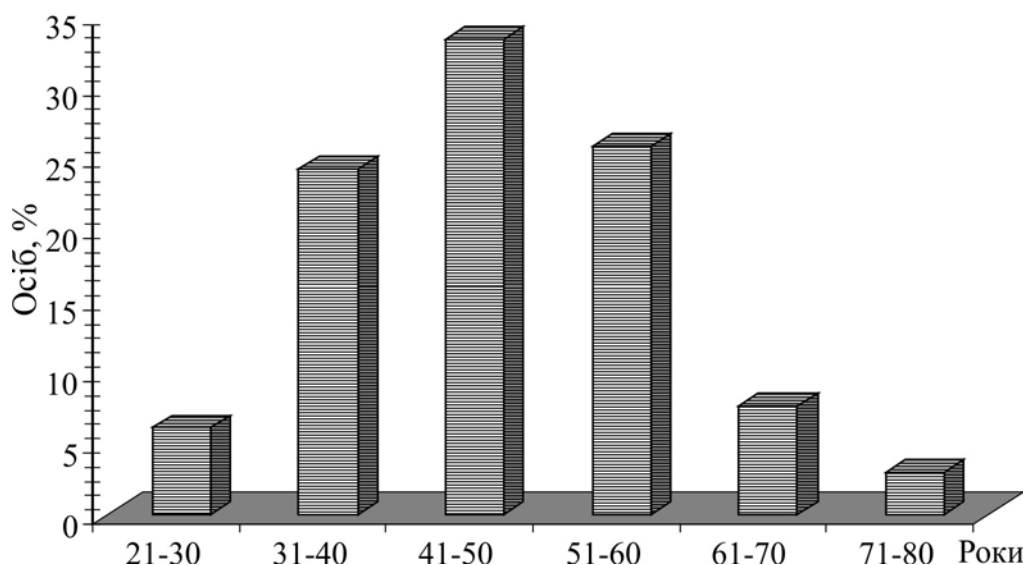

Рис. 3. Вік егерів мисливських господарств Івано-Франківської області

Теоретичну підготовку студентів можна покращити шляхом розроблення нових програм, підвищення науково-методичної майстерності викладачів. З практичною підготовкою можливості науково-педагогічного колективу факультетів вищих навчальних закладів обмежені. Деякою мірою можна вирішити цю проблему шляхом проходження навчальної, виробничої практики студентів у кращих мисливських господарствах. Однак можливості таких господарств через низку причин також обмежені, тому проходження практики студентами навіть в найкращих мисливських господарствах не може вирішити всі проблеми, пов'язані з покращенням практичної підготовки. Одним із шляхів вирішення полягає у створенні при факультетах вищих навчальних закладів науково-навчальних виробничих мисливських господарств, де студенти під керівництвом викладачів і штатних працівників могли б освоювати всі аспекти мисливськогосподарської діяльності. Досвід доводить, що невдалива майбутній професії трудова діяльність під час проходження практики нічого не дає студентам у плані професійної підготовки, а до праці пов'язаної з майбутньою спеціальністю, вони ставляться добросовісно та з інтересом. У Західному регіоні України таким господарством може бути ДП "Осмолодське ЛГ" при лісогосподарському факультеті НЛТУ України.

Наукове мисливствознавство виникло з потреб мисливськогосподарської практики. Воно займалося організацією і управлінням мисливським господарством, вивченням біології та екології основних видів мисливських звірів, проблемами раціонального використання ресурсів дичини, збагаченням фауни країни новими видами та ін. У 1931 р. у Росії створено Всесоюзний науково-дослідний інститут мисливського господарства і звірівництва [6]. У 70-х роках ХХ ст. працювали 15 зональних його відділень у різних містах Радянського Союзу (Іркутськ, Новосибірськ, Свердловськ та ін.). Активно працювала Центральна науково-дослідна лабораторія мисливського господарства і заповідників при Головному управлінні мисливського господарства РСФР. Управління займалося координацією діяльності республіканських управлінь з охорони природи і мисливського господарства [5].

В Україні з 30-х років ХХ ст. працювала Українська зональна науково-дослідна мисливсько-промислова біостанція Всесоюзного науково-дослідного інституту хутрового і мисливського господарства (з 1946 р. – Українське відділення ВНДІМП Центроспілки СРСР). У лабораторії виконувалось одночасно 8-10 наукових тем різних напрямів: від питань розведення хутрових звірів і ветеринарного забезпечення до генетики, селекції та первинного перероблення і зберігання хутрової сировини. Проіснувала лабораторія до 2004 р., ввійшла до складу Черкаського інституту агропромислового виробництва і була ліквідована [8].

В Інституті зоології ім. І.І. Шмальгаузена НАН України лабораторія екології мисливських звірів відділу теплокровних хребетних вирішувала питання біологічних основ ведення мисливського господарства в умовах різних природних зон та ландшафтів, вивчала екологію мисливських звірів з метою підвищення ефективності господарського використання. Лабораторія досліджувала можливість розведення зайця-русака у вольєрних умовах, вивчала вплив факторів господарської діяльності людини на мисливські ресурси лісо-

вого, польового і водно-болотного комплексів, надавала консультативну і практичну допомогу працівникам мисливського господарства, розробляла рекомендації з акліматизації звірів. Для Головного управління мисливського господарства Мінлісгоспу України було розроблено рекомендації з раціонального використання ратичних, в яких передбачалося, поряд з іншими, поради з покращення організації відстрілу, заходи із зведення до мінімуму його вибіркової, яка призводила до порушення статевої і вікової структури популяції, її омолодження внаслідок добування значної частини найбільш продуктивних звірів старших вікових груп та ін. [13]. При Головному управлінні мисливського господарства Мінлісгоспу України існувала науково-технічна рада. Однак функціонувала вона нерегулярно. У наукових закладах України працювало багато науковців, які займалися питаннями мисливствознавства. Частково пояснювалося недооцінкою питань мисливського господарства із сторони організацій, які планували наукову роботу, частково відсутністю кадрів, які могли б керувати такою роботою і готувати спеціалістів через аспірантуру [4]. Для прикладу, у ВНДІХМГ (м. Москва) від початку організації (30-ті роки XX ст.) до 1980 р. захистили 17 докторських і 105 кандидатських дисертацій з проблем ведення та організації мисливського господарства [14]. В Україні немає наукових спеціальностей "мисливствознавство і звірівництво" [15].

У 70-х роках у Закарпатті нетривалий термін працювала Карпатська лабораторія мисливствознавства і фореелівництва. Працівники лабораторії надавали методичну допомогу в організації зимової підгодовлі диких тварин, влаштуванні кормових і захисних реміз, селекційному відстрілі диких тварин, проведенні обліків мисливських звірів та птахів Українських Карпат, аналізували результати таксації дичини. Регулярно проводилися семінари, школи передового досвіду, на яких розглядали питання мисливського впорядкування, термінів полювання, боротьби з порушниками правил полювання та ін. Працівники лабораторії для спеціалістів мисливських господарств та лісокомбінатів організовували курси з проведення селекційного відстрілу.

Мисливське господарство без кваліфікованого наукового забезпечення не може ефективно функціонувати. Виникла необхідність у створенні мисливської лабораторії, яка б займалася вивченням мисливських ресурсів країни, розробленням питань та практичним виконанням робіт із відновлення мисливської фауни та збагачення її шляхом акліматизації та реакліматизації, вивченням мисливських угідь з метою підвищення їх продуктивності, проблем динаміки чисельності звірів та їх прогнозуванням річних та багаторічних змін у популяціях та ін., координації діяльності користувачів мисливських угідь, сільсько- та лісгосподарських підприємств, розробленні раціональних методів і способів полювання та оптимальної регіональної біотехнії, раціональних форм використання ресурсів. Фінансування, крім держбюджету, може здійснюватися за рахунок централізованих відрахувань користувачів мисливських угідь, а також на основі господарських договорів [15].

Отже, підготовка фахівців мисливського господарства у Західному регіоні України має давні традиції. Однак на початку XXI ст. мисливське господарство регіону не забезпечене у достатній кількості фахівцями. Із 95 мис-

ливіствознавців майже 73 % мають вищу освіту, але лише 65 % – спеціальність за фахом. За 17-річний період (1992-2009 рр.) у НЛТУ України підготовлено понад 160 фахівців мисливського господарства.

Існує необхідність у розробленні Державного освітнього стандарту із спеціальності "Мисливське господарство", організації лабораторії мисливствознавства, науково-навчальних виробничих мисливських господарств.

Література

1. **Богородский Ю.** Нужны ли стране охотovedы? / Ю. Богородский // Охота и охотничье хозяйство. – 1987. – № 2. – С. 1.
2. **Болденков С.В.** Охотничье хозяйство Украины / С.В. Болденков // Охота и охотничье хозяйство. – 1976. – С. 7-12.
3. **Брыгинский А.** Программу нужно пересмотреть! // Охота и охотничье хозяйство. – № 8. – 1957. – С. 28.
4. **Воинственский М.** Долг ученых и охотников / А. Брыгинский // Охотник и рыболов Украины. – К. : Гос. изд-во с/х литературы УССР, 1963. – С. 107-111.
5. **Гаврин В.Ф.** Задачи научного охотведения в развитии охотничьего хозяйства / В.Ф. Гаврин // Охотведение. – М. : Изд-во "Лесн. пром-сть". 1972. – С. 5-31.
6. **Гаврин В.Ф.** Развитие охотведения в СССР / В.Ф. Гаврин, И.Д. Кирилс // Вопросы охотничьего хозяйства : матер. к конгрессу VII Междунар. союза науч. работников по охотведению. – М. : Изд-во "Колос", 1965. – С. 23-27.
7. **Жарков В.** Підготовка охотоведа / В. Жарков // Охота и охотничье хозяйство. – 1961. – № 6. – С. 61.
8. **Євтушевський М.Н.** З історії найстарішої мисливської лабораторії України / М.Н. Євтушевський // Лісове та мисливське господарство: сучасний стан та перспективи розвитку : зб. статей учасників Міжнар. наук.-практ. конф. – Житомир, 2007. – Том II. – С. 223-226.
9. **Елкин К.** Охотведческое образование – на уровень новых задач / К. Елкин // Охота и охотничье хозяйство. – 1965. – № 2. – С. 1-3.
10. **Коваленко Б.П.** До питання підготовки фахівців мисливського господарства / Б.П. Коваленко // Лісове та мисливське господарство: сучасний стан та перспективи розвитку : зб. статей учасників Міжнар. наук.-практ. конф. – Житомир : ПП "Рута", 2007. – Т. II. – С. 231-234.
11. **Колосов А.М.** Подготовка охотведов СССР / А.М. Колосов // Вопросы охотничьего хозяйства : матер. к конгрессу VII Международного союза науч. работников по охотведению. – М. : Изд-во "Колос", 1965. – С. 47-48.
12. **Кононов В.А.** Организация охотничьего промысла в Краснодарском крае / В.А. Кононов, Л.С. Рябов // Труды Кавказского гос. заповедника. – 1983. – Вып. 8. – С. 135-158.
13. **Крижановский В.И.** Силами ученых Украины / В.И. Крижановский // Охотник и рыболов Украины. – К. : Гос. изд-во с/х литературы УССР, 1986. – С. 167-172.
14. **Ларин С.** Московская школа охотведения / С Ларин // Охота и охотничье хозяйство. – 1982. – № 7. – С. 18-19.
15. **Лысенко В.И.** Пути интенсификации охотничьего хозяйства Украины в современных условиях / В.И. Лысенко, Н.Ф. Лата // Лісове та мисливське господарство: сучасний стан та перспективи розвитку : зб. статей учасників Міжнар. наук.-практ. конф. – Житомир : ПП "Рута", 2007. – Т. II. – С. 265-268.
16. **Радчук В.** Охотвед в лесу / В. Радчук // Охота и охотничье хозяйство. – 1961. – № 6. – С. 8-9.
17. **Радчук В.** С участием лесных специалистов / В. Радчук // Охота и охотничье хозяйство. – 1959. – № 8. – С. 28.
18. **Салганский А.А.** Организация лесного охотничьего хозяйства на Украине // Фауна и животный мир Советских Карпат / А.А. Салганский // Научные записки УжГУ. – Т. 40. – 1959. – С. 113-120.
19. **Скалон В.Н.** Из истории подготовки охотведов в СССР / В.Н. Скалон // Охотничье хозяйство и подготовка биологов охотведов в ИСХИ. – Иркутск, 1990. – С. 7-14.
20. **Фомушкин В.** У будущих охотведов / В. Фомушкин // Охота и охотничье хозяйство. – 1960. – № 7. – С. 36-37.

21. Prywatna szkoła łowiecka // Łowiec Polski. – 1929. – № 19. – S. 325.
22. Sprawozdanie stenograficzne z Walnego zgromadzenia galic. Towarzystwa łowieckiego. Dodatek nadzwyczajny do Nr. 11. "Łowca" // Łowec. – 1882. – № 11. – S. 1-4.
23. Wyższa szkoła lasowa we Lwowie // Łowiec. – 1910. – № 17. – S. 207.

Хоецкий П.Б. Профессиональная подготовка работников охотничьего хозяйства

Проведен анализ профессиональной подготовки специалистов охотничьего хозяйства в Западном регионе Украины. Состоянием на 2010 г. районными охотоведами работали 95 лиц, из них: 69 – с высшим образованием, 26 – со средним. Сверх 50 % лиц учились в НЛТУ Украины. За период 1992-2009 гг. в НЛТУ Украины подготовлено свыше 160 специалистов охотничьего хозяйства.

Ключевые слова: охотничье хозяйство, образование, охотовед.

Khoyetskyi P.B. Professional training for specialists of hunt management

The analysis of professional training for specialists of game management in Western Ukraine has been done. As of 2010, 95 people work as district gamekeepers, including 69 those who have had higher education and 26 who received secondary education. Over 50 % of specialists have been studied at the Ukrainian National Forestry University. During 1992-2009, over 160 specialists of game management have been educated at the Ukrainian National Forestry University.

Keywords: hunt management, professional training, gamekeepers.
